

POORSEUK

126

Istrakon 2015

Uvodnik

Štovani štioče,

Godina koja je počela i nije baš počela najbolje za SF. Preminuo je Leonard Nimoy, a nema više ni Terryja Pratchetta... No, oni ostaju među nama, u svojim filmovima, knjigama, pjesmama, anegdotama... I možda upravo sada, negdje neki dosad neotkriveni genijalac ili genijalka završavaju priču kojom će početi krčiti put prema poljima slave, prema društvu autora poput Sir Terryja, Iana M. Banksa, Jeana Girauda – Moebiusa...

Tko zna, možda put počnu i na stranicama *Parseka*. I dalje se držimo ideje o platformi za mlade autore, iako smo u ovom broju zakazali što se toga tiče. Život i obaveze realnosti uzele su svoj danak u vremenu.

Ispričavamo se autorima koji su ostali zakinuti i obećajemo da ćemo dati sve od sebe u sljedećim brojevima! Nemojte odustati od nas, pišite nam i dalje!

Od ovog broja imamo i novosti.

Počeli smo ostvarivati kontakte s inozemnim autorima koji nam šalju svoje priče. Prevodit ćemo ih i objavljivati uz bok domaćima. Nemojte očekivati velika imena (iako ne bi imali ništa protiv, recimo... Neila Gaimana? Kad već pucamo, pucajmo visoko!), ali očekujte solidne priče.

PARSEK je paradoksalno-sekularno glasilo SFere, Društva za znanstvenu fantastiku, IV. Podbrežje 5, 10020 Zagreb. Izlazi kvartalno i još ponekad.

Uredio i prelomio: Mirko Karas. Svi prilozi vlasništvo i copyright autora.

Naslovница: Ana Marija Lončar, *Grumpy Moon* (<http://lonacc.deviantart.com/>)

PARSEK je glasanjem European Science Fiction Societyja na Euroconu 2011. u Stockholm proglasen najboljim europskim SF fanzinom 2011. godine.

Jednu po broju; za čitanje, kako biste mogli usporediti pisanje u Hrvatskoj s pisanjem u svijetu te kako bi se naši autori mogli odmjeriti s inozemnima.

Možda im to da nove ideje, ohrabri ih i potakne na objavljivanje van Hrvatske, a možda će im biti i sasvim dovoljno da čuju kako im je priča bolja od prevedene.

U svakom slučaju, to je izazov i vama i nama, za bolje pisanje, za bolji urednički posao, za bolji Parsek.

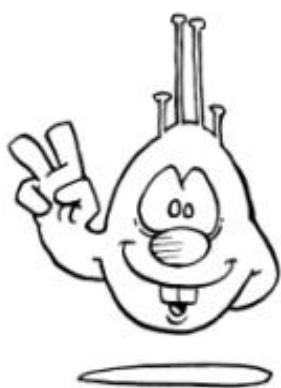
Za bolju zabavu i uzbudljivo štivo!

U sjećanje na Leonarda, Terryja i ostale koji su nam dosad to pružali, a više nisu s nama.

Na čitanje!

U Zagrebu, 25. 3. 2015.

Mirko Karas

Sadržaj:

Robi Selan	4
Kapi Rose	
Vedran Volarić	
U suprotnom svijetu	7
Deborah Walker	
Budućnost u zelenom	15
Interview	
Jurski park:	
Blitz interview sa SFerosaurima	18
Danijel Bogdanović	
Babe na klupici:	
Bliže meni dolaze oluje	23
Najava	
TransFerzala – Moraš skupit sve!	34

Parsek na internetu:

<http://parsek.sfera.hr/>

Robi Selan je tiha voda, pouzdan pri povjedač čije priče su objavljivane u svim žanrovskim zbirkama i mnogim dnevnim novinama. Naravno, čest je gost i u Parseku. Ovoga puta, Robi nas upoznaje s legendom...

Robi Selan KAPI ROSE

Spajajući u jarku vodovodne cijevi, radnici ga nisu primijetili dok im se nije približio na dvadesetak koraka. Tada je jedan od njih poslom iskočio iz jarka i, ništa ne sluteći, podigao pogled. Krikom kao da je probio svoju masku za kisik! Preskočio je i jarak i iskopanu zemlju uz njega i do nje naslaganu piramidu cijevi, pa pobjegao što ga noge nose! Ostala dvojica, ugledavši što ga je to uplašilo, poiskaču iz jarka poput gimnastičara i udare u bijeg porušivši one cijevi, koje se za njima kojekuda raskotrljavaju.

Bagerist ga je opazio ga je dok je još bio daleko i zastao s podignutom žlicom stroja. Onako u kabini, na povišenom mjestu, nije se trebao ničega bojati, dapače, mogao je tih nekoliko tona željeza okrenuti prema njemu i napasti ga, ali ne – mjenjač je zaškrugtao koliko mu se žurilo ubaciti u brzinu i pobjeći! Za sobom je ostavio oblak užvitlane prašine.

Inženjer koji je vodio gradilište stajao je nalakćen nad nacrtima rasprostrtim na stolu u šatoru kada su počeli strka, vriska i krš. Ljude s

druge strane tkanine kao da je meo vjetar! Zbunjen i bunovan izašao je van u namjeri da upita što se to zbiva, ali najbliže pete u bijegu već su bile na dvadesetak koraka od njega. Okrenuo se na drugu stranu da vidi od čega to bježe. Noge mu se odsjeku, maska i zrak iz spremnika na leđima nikada mu nisu bili potrebniji!

Gegavo, s noge nogu, prema njemu se vukla spodoba visoka kojih dva i pol metra. Debeli sloj duge i guste crvenkaste dlake na mnogim joj se mjestima olinjaо do gole, mlohave kože. Tako je bilo i na tjemenu, bliještalo je na suncu. Šake njezinih ručetina klatile su se pored koljena, stopala široka poput krplji za snijeg utiskivala duboke tragove u prašini. Inženjeru se činilo da prema njemu ide oronuli košarkaš u otrcanoj bundi.

Lice tog stvorenja bilo je u isti mah i ljudsko i neljudsko, ali te bjeloočnice s tamnosmeđim šarenicama... Kada je to stalo na dva – tri koraka od njega, inženjer je znao koga ima pred sobom.

- Jeti! Ti sijeti! - reče mu onako odozdo, sve smijući se kao da je smijeh u tom trenutku nešto najprikladnije.

Povjetarac je s gorostasa vijao otpale dlačetine. Disao je sporo i čujno, između usana i nosa svjetlucao mu je znoj, nabori oko upalih očiju podsjećali su na portale gotskih katedrala. Inženjer je bio siguran da ga maska na licu spašava od nekog užasnog mirisa.

S mukom, jeti podigne ručetinu i ispruži dlan. Inženjer je takve geste svakodnevno gledao na ulicama rodnog Mumbaija.

- Čekaj me tu! - reče, pa ode u šator.

Grozničavo je prevrtao po hrani. Tražeći. Vrati se s cijelim hljebom kruha.

- Uzmi! - pruži mu ga.

Ručetina se ponovo s naporom podigne i šaketina dvaput veća od njegove slabašnim stiskom uzme hljeb. Jeti oprezno odgrize, bolje reći otkine zubima okrajak jer su mu neki zubi nedostajali, a one koje je imao bili su žuti. Ne sažvakavši do kraja, odgrize još. Pa, još i još! Mljackajući ispusti glas nalik na režanje od kojega inženjeru klecnu koljena. Ali ne, opasnosti nije bilo. Ipak, zaključi da bi bilo vrijeme da se pridruži ostalima.

Našao ih je okupljene na početku gradilišta, na mjestu gdje je završavao put koji je kamenitim obroncima prošaranima zelenilom vjugao s nižih nadmorskih visina. Društвance kojemu maske za kisik još više ističu ionako razrogačene oči.

- Mislili smo da te rastrgalo! - reče mladi inženjer, njegov pomoćnik – Javio sam šefici, uskoro dolazi.

- To jejeti! - reče on ushićeno – Snijeg se otopio, nema se gdje više skrivati, nema što jesti. Vjerojatno je izgubio sve svoje, možda je posljednji od svoje vrste, pa je odlučio prići ljudima. Razumno biće!

Isto je rekao šefici kada se terencem uspela iz uredu nekoliko tisuća metara niže. Ondje je bilo središte iz kojega se upravljalo projektom "Kapi rose", izgradnjom naselja luksuznih kuća na obroncima Himalaje višima od pet tisuća metara. Ta ga je predstavnica investitora, sitna ženica kojoj se maska kisik savršeno slagala s držanjem, svojim zašiljenim pogledom kroz naočale mirno gledala kako gestikulira i govori o epohalnom znanstvenom otkriću.

- Ma, da ja vidim što vam se to ukazalo! – rekla je na kraju.

- Moram vas upozoriti, mužjak je ...

- Dajte, molim vas! Zar mislite da ču vidjeti nešto što već nisam vidjela?

I tako su se svi vratili do šatora. Ali jetija nije bilo, samo njegovih stopa koje ostavio odlazeći.

- Čini se da vas je vaš prijatelj ostavio – reče šefica.

- Eno ga! - uzvikne inženjerov pomoćnik upirući prstom.

Grdosija se bila se sklonila u sjenu litice nastalu miniranjem udaljenu stotinjak metara. Inženjer doneše dalekozor iz šatora, pa pogleda kroz njega: sjedeći na prašnjavom tlu s rukama pored kukova kao malo dijete, Jeti je zurio preda se. Nedaleko njegovih golemih stopala milio je jedan od onih potočića koji otječu s ostataka ledenjaka po vrhuncima. Pored njega se zelenilo nešto trave. Slika je lelujala od jare, podne je bilo blizu.

- Njemu je potrebna medicinska ili veterinarska pomoć, kako god hoćete. Najbolje da odmah obavijestimo Agenciju za ugrožene vrste – reče inženjer pružajući šefici dalekozor.

Ona primakne okulare staklima naočala. Svi oko i iza nje gledali su je kako gleda. I čekali da nešto kaže. To je potrajalo.

- Nastavite s poslom – rekla je vraćajući dalekozor inženjeru.

- A jeti?!

- Niste prvi koji ga je video. Pričinilo vam se.

- Pa, svi smo ga vidjeli!

- Masovna halucinacija zbog visine i izloženosti ultravioletnom zračenju i općenito otežanim uvjetima rada. Nastavite, gubimo vrijeme!

- Ali, Zakon o ugroženim vrstama kaže da ...

- Zakon o ugroženim vrstama je već ugrozio niz projekata!

Htjedne ponovo prigovoriti, ali ona mu okreće leđa.

- Je li sve spremno? - upita njegovog zamjenika.

- Sve je spremno, gospodo, samo još da se ljudi rasporede!

- Onda ih rasporedite!

Rekavši to, ponovo se okreće inženjeru i sve gledajući ga onako odozdo, reče: - Vidite, vaš mladi ambiciozni pomoćnik je puno savjesniji radnik od vas.

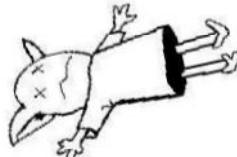
I ode.

Svi se brže – bolje vrate na radna mjesta. Osim inženjera. On je ostao gledati prema Jetiju. Povremeno ga je pogledavao kroz dalekozor.

Skapava, nitko mu ne može pomoći...

A možda bi ipak uspio otrčati do njega!

Sve mu dvojbe razriješi potmula grmljavina. Litica se raspukla u komade, a oni survajući se u dubinu potjeraju oblake prašine u vis. Kada se sve sleglo ostala je gomila oštrobridnog kamenja. Na tom će mjestu nastati jedna od onih kuća namijenjenih kupcima čiji su džepovi dovoljno duboki da si priušte svježinu velikih nadmorskih visina. Arhitekti su bili uvjereni da će staklene ovojnica koje će zadržavati pritisak zraka i ukućane štititi sunčevog zračenja izdaleka podsjećati na kapi rose i odatle projektu ime. Možda nekoga podsjeti na suze.

Vedran intenzivno piše SF, kriminalističke i ljubavne priče. Do sada je objavio više od 20 kratkih priča na mnogobrojnim portalima, web stranicama i časopisima u regiji, a za neke od njih je i nagradivan. Najuspješnijom smatra priču Slijepac koja je osvojila drugo mjesto na natječaju metaFORA SFora 2014, a koju ste mogli pročitati u 123. broju Parseka. Kako stvari stoje, mogao bi se lijepo udomaćiti na ovim stranicama.

Da bi bolje upoznali Vedrana i njegove priče, posjetite njegovu stranicu vedravolaric.wordpress.com

Vedran Volarić

U SUPROTNOM SVIJETU

1

Čovječanstvo si je uzelo za pravo gospodariti ne samo svojim planetom, već i čitavim svemirom, iako nije pronašlo odgovor ni na osnovno pitanje – zašto postoji. U potrazi za tim odgovorom, ali i mnogim drugima, želi upoznati ono što naziva beskrajnim prostranstvom. Astronaut Jack Bay možda neće otkriti kriju li se odgovori među zvijezdama, ali zato će zasigurno povećati listu vječnih pitanja.

2

Nadvisili su oblake, zabivši se u nebesko srce. Ostavili su svijet iza sebe, čineći svoje domove nevidljivim točkama.

„Čujemo vas jasno i glasno“, odgovorio je Kevin Donovan tijekom provjere kontrolne sobe je li sve u redu s kontaktom. Na stotine ljudi na Zemlji slušalo je njegove riječi.

Za to vrijeme Jack Bay je lebdio na drugom kraju rakete.

„Ništa ne brinite“, začuo se Kevin. „Popravit ćemo satelit. Ako je itko sposoban to učiniti, to smo onda nas dvojica. Zar ne, partneru?“ Potom je pogledao Jacka.

Ovaj se na tren okrenuo prema njemu, imajući lagani osmijeh na licu. Kad mu se htio obratiti, najednom je osjetio snažne grčeve, koji su se poput nabujale rijeke širili njegovim tijelom. Brzinski je gubio kontrolu nad sobom.

„Jack?“ zabrinuto se oglasio Kevin, primijetivši kako ovaj nije dobro. „Jack? Što se događa?“

Međutim, partner mu se nije bio u stanju obratiti. Jackovo je tijelo drhtalo. Smogao je snage tek kako bi zamahnuo prema Kevinu, očito želeći da mu ovaj pomogne.

Kevin mu se približio i dohvatio ga za ruku. Na stotine misli prolazilo mu je glavom,

no nijedna kako da pomogne muškarcu srednjih godina života. Do tada je mislio kako je bio pripremljen na svaki mogući scenarij, no ono što se događalo Jacku bio je strani film.

„Jack? Razgovaraj sa mnom! Što ti se događa?“

Nije izgledalo da je ovaj u stanju odgovoriti. Uz neočekivane probleme i vid mu se počinjao mutiti. Jackovo je srce snažno nabijalo.

„Jack! Duboko diš! Samo duboko diš!“ Kada se Kevinu učinilo da mu partner nije u stanju slušati njegove riječi, nesmotreno ga je pljusnuo po obrazu kako bi time dobio njegovu pozornost. „Drži se! Pomoći će ti!“ Ispustio mu je ruku i primio ga za ramena. Pokušavao ga je primiriti, no ništa se tu više nije moglo učiniti.

Jack se nastavio drhtati, brzo gubeći svjetlost pred očima. Slike njegove okoline nestajale su u prazno.

„Ovdje sam! Sve je u redu!“ Kevinove riječi potaknute lažnom nadom kako je sve pod kontrolom, brzinom vjetra širile su se raketom.

Tren prije nego se Jackov vid u potpunosti zamutio, kroz prozor je ugledao bezbrojne zvijezde koje su ispunjavale prostor bez granica.

Kada je Jack otvorio oči, ponovno je ugledao isto lice, međutim lokacija je bila druga.

Zbunjeno je ogledavao oko sebe, ležeći na bolničkom krevetu.

„Sve je u redu, prijatelju“, rekao je smirenog Kevin, sjedeći na stolcu odmah pokraj njega „Na sigurnom si. Obojica smo na sigurnom.“

„Što se dogodilo?“ upitao je Jack spojenih obrva, pokušavajući se prisjetiti nedavnih događaja.

„Poletjeli smo prije dva dana. Nedugo nakon što smo napustili atmosferu, izgubio si kontrolu nad tijelom, a nedugo zatim pao si u nesvijest.“ Zastao je. „Sjećaš se toga, zar ne?“

Muškarac na krevetu je duboko udahnuo i izdahnuo, istovremeno odmahujući glavom. „Sjećam se Linde... Poljubila me prije leta... Zaželjela mi je sreću i rekla da će me čekati, a zatim...“

„Ništa?“

„Bojam se da je tako.“ Jack je buljio u bijeli strop, ali mu sjećanja nisu navirivala na prozore.

„U redu. Doktor je rekao da ćeš imati manjih problema sa sjećanjem. Pozvat će ga da te dođe pogledati. Maloprije je bio ovdje.“ Kevin se ustao i uputio prema vratima. „I ne brini, Linda je bila čitavo vrijeme ovdje s tobom. Upravo je otišla na svježi zrak. Bit će presretna kada joj kažem da si se probudio.“

„Što je s našom misijom?“

„Uspjeli smo“, Kevin se ponosno nasmiješio. „Zapravo, ja sam uspio popraviti

satelit, dok si ti lijepo spavao. U jednom trenutku sam se zabrinuo, no čudom uspio si se izvući.“

„Sam si popravio satelit?“ upitao je zbnjeno Jack. „Ali bez mene naša misija je imala gubitak od 50%. Takve misije se ne nastavljaju, već odmah prekidaju.“

„Odakle ti sad to?“ Kevin se podsmjehnuo. „Ili si gledao previše znanstveno fantastičnih filmova s lošim scenarijem, ili još osjećaš posljedice gubitka svijesti.“ Prije nego jeizašao u hodnik iz kojeg su dopirali ljudski glasovi, još je jednom skrenuo oči prema sugovorniku. „Dobro došao doma.“

4

Iako mu doktor nije znao precizno reći koliko će proći vremena dok se ne prisjeti leta, Jack je polako počeo poslagivati kockice u svojoj glavi. Imao je trenutak ulaska u raketu, imao je razgovor s kontrolnom sobom prije polijetanja, ali ne i konkretnih slika kada su ostavili planet.

Fizički se dobro osjećao. Zbog toga je mogao napustiti bolnicu i vratiti se u drvenu katnicu u predgrađu. Tamo ga je čekala njegova ljubav koja mu je konstantno pomagala, unatoč tome što joj je čitavo vrijeme tumačio da se može sam brinuti za sebe.

Kevin je došao po njega i bio je spreman vratiti se doma. Prvi ozbiljniji znaci da ipak nije

sve bajno kako se Jack nadao, odigrali su se kada je uočio kako se na cesti promet odvija u suprotnom smjeru – vozila koja su trebala kretati lijevom trakom, to su činila desnom, a vrijedilo je i obratno.

Obrve su mu se naglo spojile, izgledajući kao da je riječ o samo jednoj skupini gustih dlaka, no usta mu se nisu otvarala. Što se ticalo njegovih misli, one su došle do zaključka kako još uvijek osjeća lagane posljedice putovanja u svemir.

Međutim, to nije bio jedini razlog zašto nije mogao odvojiti obrve. Putem do svog doma sjedio je na suvozačevom mjestu koje se nalazilo s lijeve strane automobila. Ubrzo je uočio kako se poznate građevine i parkovi nalaze sa suprotnih strana cesta. Dok je zbnjenost u njemu konstantno rasla, čvrsto je držao jezik za zubima glede tih nejasnoća. Već je bio rasplet situacije ukoliko kaže ono što mu se motalo po mislima – ponovno će se morati vratiti u bolnicu, na mjesto koje je jedva čekao napustiti.

Razmišljaо je o tim neočekivanim nepravilnostima tijekom čitave vožnje, a kada su mu noge ponovno dotakle nepomično tlo, shvatio je još nešto – ni njegova kuća nije bila na mjestu. Umjesto da bude s lijeve, smjestila se s desne strane ceste.

5

Prilikom prvog zajedničkog ručka nakon njegova povratka, Linda mu je skuhala omiljenu juhu, te ga pozvala u blagovaonicu. Onu istu koja se sada nalazila sa zapadne, a ne s istočne strane kuće, kao prije.

Polako je prišao spomenutoj prostoriji. Za to vrijeme Linda je razgovarala na mobitel. Dok je prolazio pokraj nje, poljubila ga je u vrat, zadajući mu ljubavni ugriz.

Jack je primijetio kako je njegova bolja polovica držala mobitel u lijevoj ruci, unatoč tome što je bila dešnjakinja. Iako se zbog svoje zbumjenosti trudio obraćati pažnju na doslovno sve oko sebe, činjenicu da je Linda bila dešnjakinja, a mobitel je držala u lijevoj ruci, nije mogao svrstati pod rubriku „neobičnosti.“

Ona je prekinula vezu, okrenula se prema njemu i zastala. „Što to radiš?“

„Kako to misliš?“ upitao je on spremajući se jesti.

„Sjediš na mojem mjestu. Ti uvijek sjediš pokraj prozora.“

Jackove guste obrve još su se jednom refleksno spojile. Unatoč tome, nije htio posvetiti mnogo pažnje činjenici da je sjeo na pogrešno mjesto. Svoje čuđenje okolinom ponovno si je protumačio kao rezultatom šoka od gubitka svijesti u svemiru. Vjerovao je kako će ubrzo sve biti kakvim je pamtio.

Ustao se i sjeo na drugi kraj stola. Znao je da ga je Linda pozorno promatrala dok je punio tanjur juhom od gljiva. „Zar nisi rekla da ćeš danas skuhati moju omiljenu juhu?“

„Jesam“, rekla je ona i sjela nasuprot njega. „To sam i učinila.“

Jack se nasmiješio želeći da njegovo pitanje ispadne šalom, dok mu je srce brzinski kucalo znajući kako je njegova omiljena juha od povrća.

6

Snovi su mu otkrivali izgubljena sjećanja. U njima je lebdio svemirom i svojim životom. Sjetio se kada su Kevin i on napustili Zemlju, te izašli iz atmosfere. Uglavnom su mu svi događaji prije nesvijesti bili poznati. Samo mu je nedostajao ključni trenutak – onaj tijekom kojeg je dobio iznenadni napadaj.

Svaki danom uočavao bi sve više nepravilnosti; od toga da je Linda uistinu postala ljevakinja, do toga da su sve znamenke mobitela i telefona bile obratnim redoslijednom. Noćima ne bi spavao, već ležao pokraj Linde i osluškivao njezine udisaje i izdisaje, dok bi ona mirno spavala. Uplašeno bi promatrao tamu u spavaćoj sobi, znajući kako leži na pogrešnoj strani kreveta.

„Što se događa?“ upitao je Kevin svog prijatelja dok su sjedili u kafiću u kojem bi se često družili. „Zašto smo se morali naći u ovoj rupi?“

Glasna glazba i razgovori ostalih mušterija nisu Jacka omeli da po prvi puta kaže što ga uistinu muči. „Želiš znati što se događa? Ha?“ Zamahnuo je rukama oko sebe. „Ovo! Ovo se događa, Kevine. Ovo nije rupa, već naš omiljeni kafić. To je naše mjesto gdje se godinama družimo u slobodno vrijeme.“ Glasno je izdahnuo. „Želiš znati što se još događa? Moj život. Sve je nekako... Drugačije.“

„Drugačije? Na koji način?“

„Na svaki mogući način. Prije leta spavao sam na desnoj polovici kreveta, a nakon toga spavam na lijevoj. Ista stvar je i s mjestom u blagovaonici. Linda tvrdi da je tako oduvijek bilo. Prije nekoliko dana rekla je da će mi skuhati omiljenu juhu, a umjesto juhe od povrća, dočekala me s juhom od gljiva. Gljiva, Kevine! Znaš da ne podnosim gljive. A o ostalim stvarima da i ne govorim. Čak se i ovaj kafić nalazio sa suprotne strane ceste. Postoji na stotine stvari koje nisu onakve kakvim sam ih ostavio.“

Kevin ga je ozbiljno promatrao, no riječi nisu izlazile iz njega.

„Molim te, reci nešto. Reci da se to i tebi događa, da nije samo stvar u meni.“

„Jesi li još kome to ispričao?“

„Ne, samo tebi. Ne želim nikoga zabrinjavati.“ Zastao je na trenutak. „Kod tebe je sve onako kako si ostavio prije leta?“ S time da je Kevin polako kimnuo glavom, Jack je osjetio potrebu još nešto reći. „Ono najgore, ono što se s ničim ne može usporediti i ono što me najviše od svega plaši je Linda. Kada sam s njom, kada je grlim, kada je ljubim... Imam osjećaj da to uopće nije ona.“

Kevin se zagledao u mrtvu točku, a kada je vratio pogleda u muškarca nasuprot sebe, mistično se oglasio. „Sad kada malo razmišljam o tome, sjetio sam se jednog astronauta koji je nakon povratka iz svemira tvrdio da ovo nije njihov dom.“

„Zbilja? O kome govorimo? Znaš li gdje ga mogu pronaći?“

„Ne znam mu ime. Nisam ga nikada upoznao. To je samo priča koju sam čuo.“ Kevin je u nevjericu odmahnuo glavom i prešao rukom preko lica. „Moraš obavijestiti Lindu o tome. Zaslužuje znati.“

Jack se nije oglasio po tom pitanju. Bojao se što bi mu se moglo dogoditi bude li rekao svojoj voljenoj kako više nije siguran je li ona osoba s kojom je stao pred oltar. Nije mogao ni zamisliti njezinu reakciju koju bi izazvale njegove riječi. Pitao se bi li ga poslala u bolnicu na detaljnije pretrage ili jednostavno ostavila?

Potajno se nadao da će mu Kevin biti od pomoći, međutim nakon njihova razgovara

strah mu se uvukao pod kožu. Nesigurnost i zbumjenost su prerasli u nevjericu i očaj. Shvatio je kako je pogriješio odajući mu svoje probleme. Bio je uvjeren da će ovaj sve prenijeti nadležnim. Zašto ne bi? Da je situacija obratna i sam bi tako postupio.

Računajući na takav rasplet događaja, shvatio je kako mu je preostalo iznimno malo vremena prije nego dođu po njega i odvedu ga na razgovore kako bi mu prekopali mozak i shvatili zašto smatra da se svijet promijenio.

Pogledao je muškarca nasuprot sebe, znajući o čemu ovaj razmišlja. „Prijavit ćeš ovaj razgovor, zar ne?“

Kevin najprije nije reagirao, kao da se i sam dvoumio kako da postupi. „Nije to ništa osobno. Takav je protokol.“ Duboko je izdahnuo, te s lijevom rukom prešao preko usana. „Osim toga, moram znati je li sve u redu i sa mnom. Možda i ja imam nekih posljedica kojih nisam ni svjestan.“

Jack je u potpunosti razumio svog prijatelja, čija se duša činila jednako dobrom poput Kevina s kojim se poznavao tijekom čitavog života.

„Daj mi samo nekoliko sati“, rekao je Jack, upućujući mu slomljeni pogled. „Molim te. Neću nikamo pobjeći.“

Ovaj je ponovno izdahnuo. „Ništa ti se neće dogoditi.“

„Poslat će me na detaljne pretrage, možda zatvoriti u karantenu... Tko zna što će im sve pasti na pamet.“

„Neće.“ Kevin ga je pokušao smiriti.

„Ne znaš to. Dok ne shvate što mi se dogodilo, neće me ostaviti na miru. Osjećam se ugroženo. Zato mi je potrebno da najprije razgovaram s Lindom. Iako sam htio izbjjeći taj trenutak, čini se da je došlo vrijeme joj sve kažem.“

8

Kada se vratio doma, sunce se već sakrilo, dopuštajući mjesecu da ponovno promatra sliku svijeta. Linda i on sjeli su na travu u dvorištu i promatrali zvijezde. Ne samo da je Jack svako malo pogledavao prema praznoj cesti očekujući dolazak nadležnih, nego je shvatio kako više ne može dalje živjeti na takav način. Stoga je rekao supruzi sve što mu se događa. Ona ga je pozorno slušala, zabrinuta lica, dok joj je on tumačio kako ne pripada okolini koja ga okružuje.

Mrtva tišina izbila je između njih kada je došao do kraja priče. Nije znao kakvu je reakciju mogao očekivati od nje. Odlučio ju je još jednom poljubiti kako bi se uvjerio da nije problem u njemu, već u svijetu. Novi poljubac nije ništa promijenio – to jednostavno nije bila „njegova“ Linda. Prije nego se odvojio od nje,

obnovila je svoj ljubavni ugriz na njegovom vratu.

U tišini su legli na travu i dalje promatrajući svjetla s neba. Zagrlio ju je samo zato što je ona prva zagrlila njega. Međutim, čak ni njezin dodir nije se činio ispravnim.

„Moram napustiti ovaj svijet“, rekao je tih. „Ali ne znam kako.“ Osjećao se kao da mu u prsima boravi kišni oblak, nemajući namjere tako skoro otići.

„Samo budi tih i promatraj zvijezde“, rekla mu je nježno osluškujući njegovo disanje. Ili nije slušala njegove riječi, ili je znala točno o čemu joj govori.

Pitao se je li i ona osjećala kako on nije „njezin“ suprug? Zadubio je pogled u visinu, u središte neba, u beskrajni prostor. U pozadini je začuo zvuk automobila. Nije nimalo sumnjao – došli su po njega. Podvrgnut će ga raznim testovima provjeravajući je li bolestan, zaražen ili samo lud.

Prije nego se čulo otvaranje vrata i koraci ljudi kojima je bio potreban, ponovno su ga ulovili oni grozni osjećaji s kojima se upoznao u raketni; grč, drhtanje i gubitak kontrole nad tijelom. Srce mu je snažno nabijalo.

„Jack!“ začuo je nečiji glas. „Jack!“

S mukom je uspio glavu usmjeriti u stranu gdje je do maloprije ležala Linda, no ona se već ustala i pokušavala ga smiriti. Međutim, glas koji je dopirao do njega bio je muški.

„Jack!“ začuo je ponovni isti glas kojeg je prepoznao kao Kevinov. Mora da je ovaj došao s nadležnima po njega. „Jack! Jesi li dobro?“

Uspio je okrenuti glavu i u suprotnom smjeru, ali već tada vid mu se mutio na identičan način kao i u raketni; niti je bio siguran je li nešto viknuo, niti gdje se nalazio. Osjetio je nečije ruke na svojim ramenima. Kroz maglu u jednom trenutku u vidnom polju bila mu je Linda, a već u sljedećem Kevin. Ponovno Linda, ponovno Kevin. Linda, Kevin, Kevin, Linda, a zatim je zagospodarila tama.

Prvo što je ugledao kada mu se vid postepeno počeo vraćati bile su zvijezde, ali ne one u koje je zadubio oči kada je bio s lažnom Lindom, već one koje je promatrao iz rakete prije nego se onesvijestio. Skrenuo je pogled s malog prozora i umjesto Linde ugledao Kevina.

„Jesi li dobro?“ upitao ga je ovaj, dok su se nalazili u svemiru. „Čuješ li me?“

Kada je Jack shvatio da se uspio vratiti, nije mogao ukloniti osmijeh s lica.

„Zašto si tako veselo?“ upitao je Kevin.
„Jesi li dobro?“

„Drago mi je ponovno te vidjeti.“

„Nasmrt si me preplašio. Dobio si napadaj i pao u nesvijest.“

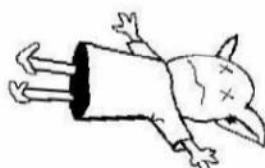
„Koliko me dugo nije bilo?“

„Samo trenutak. Možda dvije do tri sekunde.“

Jack se još jednom nasmiješio, osjećajući povratak snage u svoje tijelo. „Meni se činilo znatno dulje, no sada sam dobro. Nalazim se tamo gdje pripadam.“ Zastao je. „Hajdemo popraviti taj satelit.“

Iako je Jack mislio da je sve u redu, tek kada se vratio na Zemlju, shvatio je nešto od čega su mu obrve vječno bile spojene – na vratu je još uvijek imao Lindin ljubavni ugriz.

Jack Bay i Kevin Donovan napustili su svoje domove kako bi popravili Zemljin satelit. Međutim, ono što je obilježilo Jackov let nije bio cilj, već putovanje. Putovanje tijekom kojeg je saznao da svemir nema granica, a ono što nema granica, nema ni ograničenja.

Prođe vrijeme, dođe rok,

eto GoHa skok na skok

SFeraKon 2015

Uz Kate Elliott u ulozi počasne gošće

A i nekih misterioznih gostiju

***Od 15. do 17. svibnja, na starom mjestu.
Mi ćemo biti tamo.***

A ti?

www.sferakon.org

Deborah je odrasla u najengleskijem gradu Velike Britanije, ali je vrlo rano zbrisala u London, gdje i sada živi s partnerom Chrisom i dvoje male djece. Možete je pronaći u British Museumu gdje pročešljava prošlost u potrazi za budućim inspiracijama ili na njenom blogu deborahwalkersbibliography.blogspot.com. Priče su joj objavljene u časopisima Nature's Futures, Cosmos, Daily Science Fiction i antologiji The Year's Best SF 18. Hrvatski je jedan od desetak jezika na koje je prevodjena, a priča koja slijedi, prvotno objavljena 2011. u časopisu Nature, bavi se nimalo jednostavnim pitanjem umjetnosti.

Deborah Walker

BUDUĆNOST U ZELENOM

Preveo: Igor Rendić

"Hej, gospodo M."

Miriam ignorira klinca. Progura se kroz isprepleteno raslinje trga Trafalgar, prođe pored kamenih lavova čije bezosjećajne oči skoro pa potpuno skrivaju grive od lijana. Sutra se treba sjetiti ponijeti sa sobom vrtlarske škare.

"Čekajte. Čekajte." Mali skakuće kroz do struka visoko raslinje. Uskoro će ju dostići. Mali je iz favele Bloomsbury, rođen i odrastao u londonskoj džungli. Zove se Crich i već par mjeseci gnjavi Miriam.

Umjesto da ga pusti da ju pretekne, Miriam ga pričeka. Crich joj pritrči. Osmijeh mu sjaji na licu punom zelenih flekica. Miriamino je lice čisto; propisno se pere, svakog jutra.

"Hej, gospodo M. Što radite? Opet čistite?"

"Da, Crich. Opet čistim. Netko mora."

Miriam je uvijek čistila. Nekad davno radila je u uredu. Sad ima nešto bitnije za čistiti.

"Vi stvarno volite čistiti."

"Velim."

"Mama kaže da biste trebali doći živjeti s nama."

"A da?"

Mama mu nije prava majka. Favele su razvile vlastite običaje. Mama je vođa Crichovog plemena.

"Mogu s vama, gospodo M.?"

"Mogu li te spriječiti?"

On se naceri.

Predu trg i uspnu se stepenicama Nacionalne galerije. Crich čavrlja o tome što se događa s plemenom: o curi koja mu se sviđa, o konzervama hrane koje su izviđači našli skrivene u nekom zaboravljenom podrumu, o trgovinskom sporazumu s favelom Islington. Miriam razmišlja koju bi sliku trebala restaurirati. Vrti katalog u glavi i odluči se za Venere.

Kada dođu do vrha stepenica, Miriam zastane kako bi došla do daha.

"Okej ste, gospođo M?" pita Crich.

"Nisam mlada kao nekad," kaže Miriam uz ironični osmijeh. Uzdahne i protrla kuk. "Nema odmora dok traje obnova," promrmlja. "Hajde, mali, pokret."

Pokupi opremu za čišćenje koju drži skrivenu iza info pulta.

"Koja slika danas?" pita Crich.

"Velasquezova Venera, u prizemlju."

"Znam put," kaže Crich. Brzo prođe kroz galeriju. Miriam ga prati. Oprezno hoda, trudeći se minimizirati bol u kuku.

Miriam uzdahne kad vidi kako čitava obitelj crnih i zelenih štakora ciči u kutu prostorije. "Ajmo, brišite odavde." Zamahne ručnikom prema gnijezdu i štakori izjure iz galerije.

"Nisu loši za pojesti," komentira Crich.

Miriam ga ignorira. Postavi sklopivi stol pored Venere i na njega položi pladanj.

Izlige nešto izbjeljivača na njega i namoći pamučnu krpu. Polako nanese izbjeljivač na staru sliku i izbriše sloj algi. Polako se razotkrije ružičasta koža opuštene Venere.

"Bome je debela," kaže Crich.

"Bome jest."

"Ali lijepa."

"Čista je sad." Miriam se udalji kako bi se divila svom radu.

"Čista ali ne zadugo," kaže Crich.

Miriam je gotova s poslom za taj dan.

Vratit će se kući i razmišljati o raznim stvarima, prošlim stvarima.

"Želim vam nešto pokazati," kaže Crich. Uzme list papira iz torbe i pruži ga Miriam.

Miriam zuri u zeleno-smeđu sliku, oval kolonija algi na papiru. Lice, crveno-smeđa mrlja ustiju i valovita vlakna kose.

"To je slika Mame," kaže Crich.

"Crich, ti si ovo nacrtao?"

"Bome jesam. Svi ih crtaju. Moje baš i nisu dobre. Trebate vidjeti što drugi crtaju."

Miriam zuri u crtež. Umjetnost tehnikom algi.

"Mami nije drago što živite tu sama," kaže Crich. "Kaže da biste trebali biti sa svojom obitelji."

"Moram biti blizu galerije."

"U vezi moje slike, gospođo M., ona raste. Mijenja se. Nove kolonije zrakom

prenosivih algi prilijepe se za površinu. Jučer nije bilo ove zlatne mrežice vlakana preko obraza."

Miriam mu vrati sliku. "Sigurna sam da je ovo vrlo lijepo ali nikad nisam baš marila za modernu umjetnost."

Miriam spakira svoju opremu za čišćenje.

"Danas idete sa mnom doma," kaže Crich. To je izjava a ne pitanje.

"Ali moram čistiti slike. Netko mora."

"Ne, gospodo M. Sad imamo vlastitu umjetnost. Idete s nama doma." Pogleda ju i naceri se. "I bome će nam dobro doći netko tko voli čistiti."

"Netko mora čistiti slike."

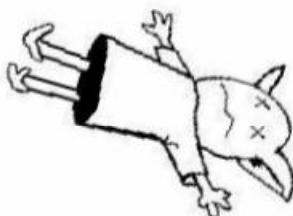
"Nema više starih slika," kaže Crich. U glasu mu se osjeti inzistiranje. Miriam shvati da je Crich stariji nego je mislila. Kada je toliko ostario? I kada je ona toliko ostarila?

"Daj da opet pogledam tu tvoju sliku." Crich joj pruži portret.

"Hoćete li ići sa mnom doma? Molim vas, gospodo M?"

"Možda će poći – ali u kratki posjet," kaže. Miriam gleda opuštenu Veneru. Tako je lijepa ali možda je vrijeme da ju se pusti? Možda ima drugih stvari koje valja vidjeti u ovom vrućem, zelenom svijetu.

"Hajdemo doma, gospodo M." Crich pokupi Miriaminu opremu za čišćenje. Nježno je uzme za ruku i polako ju izvede iz Nacionalne galerije.

Jurski park

Blitz interview sa SFerosaurima

Propitivao: Mirko Karas

SFerosaur, drevna vrste ljubitelja SF-a, po prvi put primijećena polovicom 20 stoljeća. Veće zajednice i čopori utvrđeni sredinom 70-ih. Pripisuje im se osnivanje SFere, pokretanje Siriusa, SFeraKona i brojna druga legendarna ostvarenja.

Koga zanima kako se kalio SF na ovim prostorima, neka se pozabavi malo povijesnim tekstovima na SFerinim web stranicama, CroZBiFaniStorijom i ostalim pripovijestima sferaških djedova i baka. Zanimljivo je to štivo, iz nekog drugog doba u kojem SF nije bi nadomak ruke i klika miša već se za porciju začudnosti moralo izboriti. No dobro, nije to baš priča o tome kako su u školu išli bosi po snijegu, uzbrdo u oba smjera, ali je svejedno zanimljiva priča o upornosti ljudi posvećenih sličnim interesima i prije svega znanstvenoj fantastici.

Iako ime sugerira drugačije, društвance koje jest ta povijest je uglavnom i dalje živahno i znatiželjno, te se redovito okuplja

na svakom SFeraKonu, ali i izvan njih. Uz uobičajeno prisjećanje dobrih starih vremena, oni vode i vrlo oštре rasprave o aktualnom SF-u, tehnologiji i društvu koje je ta tehnologija iznjedrila, te o svemu ostalome, uz privilegiju da su imali priliku promatrati kako se znanstvena fantastika iz knjiga seli na ulice oko nas.

Pa, da malo približimo generacije, odlučili smo ih priupitati s vremenom na vrijeme za zdravlje i mišljenje. Za početak, evo blitz interviewa s nekim od njih, uz jedan odgovor koji baš i nije... blic. Ali je temeljit i otkriva one male sitnice koje se inače ne spominju

➤ *Ime i godine (kol'ko tko prizna)? Što ste radili u SFeri dok ste bili aktivni SFeraši?*

Vojko Kraljeta (60): Tajnik... I još nekaj...
Potpredsjednik... Mislim....

Oliver Franić (63): Simpatizer!

Ivica Posavec (67): Predsjednik (predugo) i član Predsjedništva.

Bruno Ogorelec (63): Mislim da nikad nisam bil niš, osim jedne davne godine nekaj u organizaciji SFeraKona.

Darije (61): Suosnivač SFere, član predsjedništva, suorganizator SFerakona i Eurocona. Kontakti sa stranim SF-ovcima, Kulturnim centrima i Zagrebom.

Robert Alivojvodić (46): (*Ime, godine. Je li se to računa kao priznanje? Ja sam u nekom drugom ili trećem desetljeću od prethodno evidentiranih.*)

Hm, član predsjedništva u jednom mandatu, evidentičar/zapisničar/ljetopisac - imali smo bilježnicu u koju sam zapisivao teme i prisutne na tjednim sastancima. Tu dužnost sam predao Siniši Brnadu (mislim prije odlaska u vojsku) i nakon toga mi se čini

da niti bilježnicu niti Sinišu vise nisam vidoio.

U jednom trenutku sam bio i osnivač već postojećeg kluba jer se nešto bilo mijenjalo u zakonima pa smo se opet morali registrirati kao klub. Mene su uglavnom zapadali manje zahtjevne dužnosti jer sam bio poprilično mlad i neiskusan - učlanio sam se dok sam još išao u osnovnu školu.

Ono "kad" mi je puno teže reći, mogu samo reći da sam se učlanio na SFerakonu početkom veljače 1983. i koliko se sjećam od tada sam svake godine bio barem plaćajući član. Na konvenciju 1988. sam uspio doći na vikend dok sam bio u vojski i na tomboli sam osvojio "svemirski pištolj" koji je i danas ispravan.

Sad kad se osvrnem na pitanje - jesи ли mislio na službene funkcije (na što su me naveli prethodnici) ili na ono što nas je u to doba zanimalo u SF-u i SFeri? Toga je bilo jako puno pa bi tu mogla doći na red ona tvoja novela:

Igre na ploči - jučer si propustio vidjeti Branka Čalovića koji je napravio hrpu tih naših starih igara. Najpopularnija (koliko se sjećam) je bila Stanica u kojoj je moglo sudjelovati čak 8 igrača. Ja sam u jednom

trenutku prepisivao/preuređio papire i pravila za neke od tih igara.

Razmjena ideja - U ono doba nije bilo puno televizijskih kanala i novih filmova, pa je onda doslovno sve što je prikazano svima bilo poznato i onda smo o tome znali imati živahne rasprave. Npr. kad je nakon filma na TV došla serija *Galactica*, onda je Drago Božić došao na sastanak, bacio nekakve papire (ili torbu) na stoli i uzviknuo kako je dotična *Galactica* smeće.

Filmovi - Ponekad je netko nabavio neki film pa smo onda to zajedno odgledali na videu, čak su i šund reklame poput *Top Gun* došle na red.

Predavanja - Često smo imali i literarna i stručna predavanja, Predrag Raos je znao odraditi i jedno i drugo (npr. čitanje priča iz *Velikog tetraedra* koje su znale biti pomalo naporne). Imali smo po koji put i vanjske goste. Sjećam se jednog predavanja u kojem nam je predavač spomenuo kako su napravili najbrži elektronski (logički?) sklop na svijetu i to je objasnio primjerom žohara koji ne obrađuje informaciju / podražaj nego ta informacija ide direktno u noge što rezultira "neuhvatljivim" žoharima.

Knjige - U to se doba dosta posuđivalo knjiga iz klupske knjižnice pa i to spada među aktivnosti. Sjećam se da sam među rijetkim knjigama koje sam posudio čitao nekakve priče (*Sands of Mars?*) i Lemove priče o kadetu, kasnije pilotu, Pirxu. A onda smo u jednom trenutku morali poštambiljati "novije" knjige SFerinim žigom pa smo se za jedan vikend našli u klubu i uživali u lutanju štambilja na svaku 16. ili 17. stranicu u više stotina knjiga. Uf!

A propos knjiga - Bruno je u jednom trenutku krenuo s izdavanjem SF knjiga i na žalost (kriminalni zakon) nije uspio napraviti više od jednog izdanja - *Čovjek Plus* od Frederika Pohla.

Fandom - Krsto je znao često pričati razno-razne priče, zgode, anegdote i slično o SF autorima i fandomu. U toku tih godina skupio je neke od nas u neku vrstu organizacijskog odbora za 1. jugoslavenski Worldcon. Sjećam se da je Oliver u tom trenutku već dugo živio van Juge pa je on dobio posao (titulu) *Stalwart Advocate*, dočim je mene zapao posao Editor-in-chief ilitiga glavnog urednika. U sklopu te naše rane kandidature putovali smo po svijetu (npr. Boston '89.) pa smo onda na glasanju u Haagu 1990. imali priliku časno izgubiti. S obzirom

na to da u to doba nismo imali niti organizacijsku niti finansijsku snagu, možda je i bolje da tada nismo dobili domaćinstvo.

➤ *Koji su vam hobiji sada kad ste u penziji od SFere?*

Vojko: Da imam vremena našao bih hobи, ali za sad (na žalost) nula bodova u tom pogledu.

Oliver: Pisanje, planinarenje, sastajanje sa sferosaurima...

Ivica: Radovi na ranču, sakupljanje filmova i serija. Poneki put i pogledam nešto kad imam vremena, ipak sam u penziji – ali stvarnoj, pa ga baš i nemam. Zatim unuci (više opterećenje nego hobи 24/7). Redovito pratim *Sirus B*, *Titan* i *Nebulu*, ostalo rjeđe i tako to

Bruno: Penzija mi je premala za hobije, pa umjesto hobiranja radim.

Darije: SF filmovi, čitanje puno manje, pokoja komp igra.

Robert: Letenje i sve ostale fizikalije oko jedrilica. U zadnje vrijeme čak i pročitam

poneku SF knjigu. I još uvijek plaćam članarinu! :-)

➤ *Koju knjigu biste preporučili nama balavcima?*

Vojko: Samuel R. Delany: *The Fall of the Towers*, Keith Laumer: *Galactic Odyssey*, George R.R. Martin: *A Song for Lya* (zbirka)

Oliver: *Araton*, od mladog SF pisca (pogodite kojeg? op. ur.), te *Svijet mraka* - isti pisac, još neobjavljen.

Ako bih trebao preporučiti jednu knjigu... Onda knjiga koja otvara oči: *Asimov's Guide to the Bible* (Isaaca Asimova, naravno)

Ivica: *Leopard s Kilimandžara* (Olga Larionova), *Reklamokratija* (Frederik Pohl & Cyril M. Kornbluth), *Ja robot* (Asimov), *Više nego ljudski* (Theodore Sturgeon), *Lijeva ruka tame* (Ursula Le Guin), *Sablja* (Ivan Gavran), *Slijepe ptice* (Aleksandar Žiljak), *Preko rijeke* (Dalibor Perković)... Ne nužno tim redom.

Bruno: Heinlienova *The Moon Is a Harsh Mistress*, bilo što iz Brinove serije o *Upliftu*, sve iz *Culture* serije Iaina M. Banksa.

Darije: Sve od Tolkiena za fantasy, *Dorsai* ciklus za SF (Gordon R. Dickson, op.ur).

Robert:

Daniel Keyes: *Flowers for Algernon*,

Joe Haldeman: *Forever War*,

Arthur C. Clarke: *Childhood's End*,

John Wyndham: *The Day of the Triffids*,

Ray Bradbury: *Fahrenheit 451, Martian Chronicles (Silver Locusts)*

i još puno toga.

Inače me Brinov *Uplift* i Banksova

Kultura nisu baš oduševili, kad ih već Bruno spominje. Ono sto bih preporučio da se izbjegne je druga trilogija *Kronika Tomasa Covenanta* od Stephena Donaldsona.

Frustrirajući gubitak vremena, isto kao i *Children of the Sky* Vernora Vingea (*A Fire upon the Deep* iz istog serijala nije loša).

➤ *Poruka "mladim" naraštajima fandoma?*

Vojko: Čitaj, gledaj, slušaj, druži se, uživaj :-) !!!

Oliver: Danas je teško naći prihvatljivi i stimulirajući SF. Staro je neprimjereno i često naivno, novo vuče na fantastiku i

nestvarnu akrobatiku u zavadi s logikom i zdravim razumom, posebno kad se radi o filmu. Valja svemu pristupati oprezno i kritički...

Ivica: Slažem se s Vojkovom porukom, ali s naglaskom na druženje!

Bruno: Seks (Ne šalim se). Pročitao sam hrpu knjiga i pogledao hrpu filmova bez kojih sam mogao, ali ni jedan sraz erotskog tipa nikad nisam poslije zažalio.

Darije: Čitati što više, čitati prije gledanja filma, čitati na originalu!

Robert: Uz ono što su napisali prethodnici ja bih dodao i ovo: Razmišljaj, maštaj, sanjaj.

P.S. Vele da je jedna od karakteristika koja dobro dode za nastavnika (letenja) i ta da je pričljiv. Ja sam izgleda i previse pričljiv.

I jope... Klupica. I na njoj...

Danijel Bogdanović

BABE NA KLUPICI

epízoda 3

BLIŽE MENI DOLAZE OLUJE

Ladna i ponešto acidna studenačka kišica rominja, a na klupici pred kućom četiri babe u crnini sjede. Već se noćca spuštat stala, a još ni u jednoj kući svjetla se ne vidi. Mrak se, eno, prosto po selu ko Brana Svinjogojac po povratku iz birtije *Brćine u seljačine*. Gledaju babe znatiželjno, vrte glavama i sve se pitaju, da di su se to sva svjetla u selu posakrivala, jel moguće da baš niko ne smatra da je nužno držat na oku razbludjelog ukućanina koji je odlučio priliku koja mu ne dolazi često iskoristit i usred se zamračenog dnevnog boravka trljat baš po onim dijelovima tijela po kojima se inače dira samo kad nužde kojekakove obavlja, a te mu djelove osim tad jedino mater, baba, punica ili mačeha dirat smiju.

Kad ga Peru vodom u lavoru, naravno. Ko da je to uopće bilo potrebno pojašnjavat.

„Ma vid ti ote kiše kisele!“ pljucka Filka navedenu tekućinu koja joj se s nosa u usta slijeva. „Cili dan imadem žgaravcu, a sad mi još i ovo govno u usta upada!“

„Da malo začepiš, neb se to događalo“, ubacuje Anka, onako ovlaš, pa nastavlja ispod glasa sa svojim krunicenjem: „... koji je za nas bičevan bio...“

Ali, Filka ili ju nije čula (što je moguće porad godina joj) ili joj nema šta za replicirat (što je već nekako manje zamislivo), pa nastavlja s babljim kontemplacijama.

„Pa ne pada, bogati, kiša tolko jako dab struje tribalo nestajat! To je sigurno od tiju kiseli kiša šta padaje stalno! Istope žice od struje...“

„A ti si meteropatica pa znaš o tim stvarima!“ pjeni se sad Anka, na trenutak ostavivši po strani Onoga koji je za nas trnjem

okrunjen bio. Ovo se sad jednostavno *mora* reć! „Uvik se tu prid nama praviš mudra, al kad ti dojde poštari Jajko sa računima, onda si mutava i moliš ga da on plati jel ti, ko, ne znaš kak se to radi paš mu vratit potljam. I nikad mu ne vratiš! Sreća twoja pa je Jajkovu mater kad se kupala na moru oplodla zlatna ribica, pa Jajko ima kratko pančenje. Al kad dojde neki novi poštari kojem su obadva roditelja ljudi... e, fasovaćeš onda, *ja* ti velim!“

Filka i dalje ignorira Ankine mučke provokacije, al poprsje joj se sve više nadimlje i onome je, tko ju dobro znade, jasno da neće još dugo bit tako mirna i staložena. Ipak, nastavlja ona sa svojim teoretiziranjem, kao da Anke pored nje uopće nema.

„A šta ak to ni nije od kiseli kiša? Padaje one već godnama, pa ne nestaje svaki put struje. A zadnji par godina struje često nestane u selu i kad triba i kad ne triba. Sad je slučajno mrak i pada kiša, al nekad je nestane i usrid bila dana i kad je sumčano. Znam to jel mi se snaja jednoč požalila da joj je crko vibrator jel svako malo kad ga stavi punit, nestane struje. Možd to ipak nema veze sa sircetom u kiši, neg s nečim drugim. U zadnje vreme u ovom selu se čudne stvari događaju. Možd bi tribalo provjert...“

„E, ti baš u svakoj rupi vidiš govno!“ skače opet Anka i od bijesa kišu srće ko čorbu vrelu. Njoj to malo kiseline po licu ni najmanje ne smeta. Nije se umila ovaj tjedan, a i mater ju je, kad je Anka bila mala, naučila da kad kiša pada, to Gospod proljeva vodu kojom je podove u Raju upravo opro. *A ta ti je voda*, rekla joj je mater, *puna blaženstva pokojnika koji ih svagdan užinaje i kripe se njima, pa iju moraje i izbaci ponekad da ne eksplodiraje od napuwanosti. To ko kad se čuko posere na drumu. Onda ti Gospod očisti*

to i baci tu vodu nami po glavama. Al, to nije prljavo, upanti, Ankice! To je svetost izašla iz prkna i picmilice mrtvaca. Popij ju i već si korak bliže Raju!

Eto, sad Anka zna da blaženstvo iz genitalija mrtvaca ima kisel okus.

A Filka, isto eto, sad više ne može izdržat Ankine upadice, pa ju oplete svojom maramicom znojnicom po nosu, sve kričeć: „Štas me se uvatila danas ko kurac zakurca! Jel se tako moli u twojoj crkvi? Svako drugo zrno na krunici moraš nekog uvridit!“

„*Mojoj* crkvi? To je crkva sviju nas!“

„U *mojoj* crkvi, kad se moli, onda se *moli*, a ne buljaka se okolo i prисluškuje svaku rič!“

„Ja ne buljakam, kozo nepomuzena!“

„Ne se svadir...“ stiže Draženkin usud i štap je već u zraku, kadli uto, umjesto njega, ovoga puta sve tri ih ušutka urlik što se razlego iz neke kuće u susjedstvu. Al, prepoznaje Filka, ne bijaše to urlik bola, već nečega puno ugodnijeg – urlik to bijaše strasti. I to one uzvišene žestoke strasti kakvu jedino porno-glumice, čini se, poznaju. A čini se i da su i babe to primijetile – jednom kad ti karačlija kuburu umetne, pamtiš to do kraja života! – jer sve se naginju s klupice i ko kokoši za crvom, okreću se za zvukom, samo im oči svjetlucaju u tami. Netko je u selu dobrano, još jednom se čini, iskoristio nedostatak struje.

„Ma vidi jih“, napinje se Anka koja se najviše uzvrpoljila na klupi, „samo misle na jedno. Ja bi njima pokazla, čeljad nečista...“ E, da joj je samo vidjet tko se to tako mučki mariše u selu. Nije da ona ima voajerske porive, Božesačuvaj, nego čisto kršćanski ju zanima jesul vjenčani tih dvoje perverznjaka, jel oni to sigurno neće na isповijedi spomenit,

pa će ona morat, jadna, opet bit moralni stup ovog društva.

„Znam ja dab ti njima pokazla“, smješka se Filka. „Pa da vidi mladež štaj strasno arlaukanje, ko nekad u štagljovima, a?“ Anka sva prenaražena, samo što joj psovka niz jezik nije krenula, kad opali munja negdje opasno blizu, a s njom i grom zadrma klupicu s babama.

„Ujme!“ prepade se Draženka i od straha prducne. A onda pred njih iz mrakače seoske skoči nešto crno, svo iznakaženo i sruši im se pred nogama. Draženka se prepade još jače, a sukladno tome istom mjerom reagira joj i stražnjica. „Pa jel uvik neko mora iskakat prid nas?! Šta je ovo sad?“

Ovo sad se pomakne te se stane izranjavanim rukama vući po tlu koda su mu se sve težine svijeta na leđa sručile i babe ugledaju dva prokrvljena oka umetnuta u to neko tijelo, reklo bi se, upravo skinuto s roštilja.

„Ne dajte da... se izvuče...“ hriplje ta nakaza, a po glasu nemoguće reći kome ili čemu pripada. Već se babe mašile svojih marama, jer u posljednje ih vrijeme znaju na prepad iznenaditi kojekakve sile nečiste, ali ova rugoba samo stenje i grgolji.

„Saša... me ubi...“

I tu tijelo klonu, a oči izgubiše sjaj. I eto ti pred njima još jedan mrtvac u nizu.

Babe ga oprezno pogledavaju (ne bi bilo prvi put da im se obrati ono što im je izgledalo mrtvo da mrtvije bit ne može⁽¹⁾), a marame za odmaramljivanje spremne. Međutim, čini se da je ovaj put ovo samo obično ljudsko čeljade.

„Toj neka žena“, veli Filka koja najbolje u mraku vidi. Zato što joj je teta bila sljepa, pa je mala Filka, kad god bi joj išla u

posjetu, morala nosit maramu preko očiju. Da se teta ne uvrijedi. „Ne mog ju opće pripoznat, al vidim da imade ostatke dugačkih kosa i nešto malo sisa... al ko je ona?“

„Mislim“, tada će Draženka značajno, čija se utroba primirila od maloprijašnjih šokova, „daj sad važnije pitanje: *ko je Saša?* I štaj napravio ovoj nesretnici?“

„To su dva pitanja“, pripominje Anka.

„*Idupičkumaternu!*“ A kvrgav štap joj posred umjetnih zuba još naglasi onaj uskličnik na kraju. Draženka dvaput duboko udahne, namjesti si zubalo koje je gotovo ispljunila kad je dreknila, pa nastavi: „Oću reć, jel zna ikoja od vas nekog Sašu tud u selu?“

Nijedna nije znala. Čak je i Jula ostala bez riječi. Odnosno, bez slova.

„Moramo si postaviti pitanje“, nastavlja Draženka, „zašt bi nam ta štoj umrla rekla ime onog ko ju je ubio ak mi ne znamo koj to? Pomen to znači dab ga mi tribale znat.“

„A ko ti kaže da je ta tu znala ko smo *mi*?“ pita Filka mudro škiljeći. Mudro ne zato što mudro zbori nego zato što joj tako kiša u oči ne ulazi. Možda da drugi put ponese kišobran kad pada kiša, neb trebala bit tolko mudra. „Vižda je spržena. Možd je bila u bunilu, možd je išla prvima na koje je naišla. Sumljam da je takva ispečena razmišljala: *hm... kom bi se mogla obratit u ovoj situaciji...*“

„Mi uvik sidimo tu na klupi. Nas svi u selu znaje.“

(1) Ak si dugogodišnji vjerni čitatelj zgoda Baba na klupici, onda trebo/bala znat kad jim se to dogodlo, jel tako? E, al ak si dugogodišnju *nevjerni* čitatelj Baba na klupici, onda šta te koji kolac zanima jel to bilo u epizodi 1 „Crveni rogonja iz crnog pakla“ (Parsek br. 123) il nekoj drugoj? Čitaj ovo sad i zaboravi na feferone! Oću reć, reference!

„Je, al... al...“ Prokleta nek je Draženka i prokleti nek su njeni arželjezanti⁽²⁾! E, kad ne ide logikom, ide srcem! „Al... jes ti ikad bila spržena pa znaš kak razmišljaje taki ljudi?!"

„Ja sam se usvom životu uvik znala nost s prgavim balavcima koji misle da mi imaje pravo proturičit“, veli Draženka autorativnim glasom kakvog samo osoba s labavim zubalom može izvesti. „Naprimjer, moj treći pokojni muž mogo bi otom reč koju. A on nije bijo nimale pokojni dok mi nije počeo pogovarat. Pokoj mu duši i nek mu Bog oprosti šta se ubijo jel nije mogo više izdržat tegobe i nepravdu u svitu.“

„Toj onaj muž štos ga našli s vilama u ledima?“ Ma, ne može se Filka suzdržat pa da ga Bog boguje!

A Draženka na noge skače ko ošinuta, pa štapom vitla oko sebe ko Konan kad ustane iz sedmogodišnje kome i grune Filku među sise joj. „Sram te bilo da te sram bilo, blesačo balava! Men ćeš otome kak su mi mužovi umrli! Ne znaš ti kolke sam ja suze isplakala za svima njima! Marš tamo oklen je ova spržena ispala! Odma da si našla Sašu i dovela ga pred lice pravde!“

„Pa nemorete mene uvik...“

„Šta nemoremo?! Moremo šta oćmo! Ja moru... mogem... možu... kako već... šta god oću s tebom jel si najmlađa! Mrrrrš!“ skiči Draženka i mlatara štadinom sve zabadajuć Filku među bubrege dok ova jauče i bježi u mrak, a Anka se sve u sebi smije i likuje: *Eto ti! Eto ti na! I neka ti je, Filko, jezik te ubijo! Takot itreba! Taj kruti štap kojim te Ženka bode, to te zaprav Gospod za*

kaznu bode sa svojim krutim štapom! Tako je Gospode, nabadaj je konda Ti je prva! Da,

da... tako, sad kad sam ja rekla svoje mišljenje, idem dalje s krunicom. O, moj Isuse, oprosti nam naše grijeha...

Draženkin je štap vrtio zrakom sve dok tristri godine mlađa baba nije uspjela uteći u mrak od tristri godine starije babe. Kad se Draženka, sva izmoždena, vratila na klupu, Filka promoli glavu iza starih taraba koje su nekoć omedivale imanje pokojne obitelji Gušer. Od tog je imanja sada ostalo samo taj komad plota do ceste, a od obitelji Gušer samo komad lubanje čiče Oderinka koju nijedan čuko nikako da pokupi i zakopa, pa već godinama leži tamo neće u dubokoj travi i grmlju što prekriva avliju sve otkako je kuća srušena. Znala je Filka da se Draženka neće usudit ići za njom u avliju familije Gušer, jer o njima se strašne stvari po selu divane⁽³⁾, te se bacila za ogradu u blato.

Izvukla se tako Filka iz blata, ispljunula nešto malo mulja i trave koji su joj se zavukli međ zube kad je naglavce skočila, pa se ogledava oko sebe. Sreća pa zna ovo selo uzduž i poprijeko, jer mrakača je tolika da se jedva prst pred nosom vidi. A još ta kiša koja kiseli sve okolo i gaće moći...

„A diću sad Sašu nać? Da odem pitat Trulu Višnju?“

Negdje u daljini zagrmi kao da joj nebo savjet daje, a onda opali munja, a onda zagrmi sasma blizu, toliko blizu da je Filku na tren osljeplila i oglušila. Jauknu ona, pa stane oči i uši trljat kako bi povratila vid i čuj.

„Jebemu unterok, ovoj bilo blizu...“ mrmlja, ogledavajući se po okolini. Ali, nigdje

(2) Čim si moro/ala pogledat tud šta ta rič znači, znam da nisi vjerni čitatelj i srce me boli zbog tog. Kak te nije sram, kak se moš u ogledalo pogledat? Eh, u moje vrime... Ništa, pogledi u prošlu epizodu, tam ćeš nać šta to znači, neć vald u svakoj epizodi objašnjavat bablju dijalektiku...

(3) Je... divane se, divane...

ništ ne gori, nigdje ništa crno, nit se koje drvo raskolilo. Sve kuće i dalje mračne, svi se ukućani posakrivaše u strahu od grmljavine. Kad grmi, treba uvjek pobjeći od prozora da te grom nebi pogodio, vele stari. A Filka stoji nasred druma koda se nebu sprda, a nebo joj maloprije savjet dalo. Kad joj je to do mozga došlo, opsuje ona tiho sebi pod odeblju bradu, pa brže-bolje kreće kući – ... *i njih i istrage im i lica pravde i Draženku i sve njih, pa nisam ja diktetivska agencija!*

„Mene ste danes našle na križ bez mašće naticat! Ne znam šta vas je snašlo, čangrizave koda ćete menzes dobt! Ak očete nać Sašu, same ga tražte!“ jamra Filka i sve to hrakčinom zabetonira. I baš uto još jedan zvuk zajeći mrakačom i kišačom koja se sve jače razljava. Zvuk kojeg su i maloprije čule, tamo na klupici. Zvuk strasti.

Negdje tu blizu.

Filka zastane, a strast se ponovi, ovoga puta i s tekstom nuz njega. Iz neke kuće tu oko Filke sve čuje stenjanje i glas što jeći:

„Dublje... Dublje, Saša, diko naša! Dublje... uf, pliće, bogati, pliće!“

Odma se Filka uspravila u punoj visini. Srce joj jače tuče, sve joj iz prsa iskočit hoće, nemalo osjeća kako joj se odjeća nadima od silnih udaraca. U jednoj od ovih kuća je Saša koji upravo jeb... tojest, u jednoj od ovih kuća je Saša – točka.

Vrti se Filka, a kiša šprica s nje koljivotina iz grla djeteta na vrtuljku u lunaparku, kadli još jednom zamunj i zagrimi. Al, ovoga puta Filka je gledala kud joj je srce ustreptalo govorlo da treba i kad je nebeska struja svijet upalila, ugleda baba kako se dvoje na prozor naslonilo u strastvenom klinču. Žena omotala noge oko čovjekova vrata, a on ju uvatijo za guzove i nosa ju po

kući ko vreću brašna. I to, nemoš vjerovat, baš u kući u koju je munja trefila!

„Jebemu čuku, saće ju ubt ko i onu prid klupicom!“

Usprkos godinama, jurne Filka prema prozoru ko neka mladica, pa zaljepi njušku na staklo. Kiša sad već pljušti žestoko, svud uokolo grmljavina, a iz inkriminirane kuće čuju se udarci, mokri i škljizavi, ko u davna vremena u sijenu. Dvoje su sada negdje zaledli, jer u mraku ih Filka više razaznat ne može, pa se baba odskliže kroz blato do ulaznih vrata, kadli ju iznenadi glas.

„Bako...“

Filka skoči, iznenadena i prestravljeni – pa ko je lud bit po ovakom nevremenu vani?! – i ugleda Anu Lizu Tvrđu u kabanici, nasred selske ceste. Anin muž radi u Njemačkoj na baušteli i za sobom je povuko obadva njihova sina, pa Ana trenutno boravi kod kuće sama, a kćer im se udala sa šesnaest godina. A Ana ne želi otići za mužem. Veli, ne može napustiti svoje ognjište na kojem je odrasla. Veli, srce joj se kida kad samo pomisli na odlazak. Nek joj muž radi u Švabiji, ona će ga čekat, veli, vjerna mu ko Penelopa dok Homer nije gledo.

„A kućeš ti po ovakoj oluji?“ pita Filka prvo što joj je palo na smočen um. Ana, u svojim četrdesetima, sva čvrsta i antigravitacijska, zbumjeno gleda.

„Kod Saše.“

„Kod njega? Nemoj, ubićete!“

„Ubit? Šta vi to divanite? Pa, idem već godinama kod njega. On je najnježniji čovik na svitu! Osim ak ne želim da bude nježan. More on bit i grub, ak me razumite.“

Jok, ne razumije ju Filka. Pa veli: „Ima neka ženska kod njeg.“

„Znam. Jać potljam nje.“

Filka opet ne razumije. Pa veli: „Ček malo. A šta ti opće ideš kod njeg?“

„Šta idem?“ čudi se Ana. „Isto šta i ostali. Seksat se.“

„Seksat? Misliš... prcat?“

Ana sad više nije toliko zbumjena, koliko je sumnjičava.

„Samo malo. A šta vi njuškate tud po mraku? Slučajno se našli ovdi, a?“ Ana se mršti, pa dodaje pitanje: „Koja je lozinka?“

„Lozinka?“ Filka sva u čudu. Čula je ona već za tu riječ, ali mislila je da se to samo u filmovima koristi. Međutim, zna ona da ako sad zajebe, neće otkrit šta je ovdje u stvari na stvari. Izgleda da se u njenom selu događa nešto s čime ona ni njene druge nisu upoznate. Jebemti poriluk, morače, bogami, njih četri malo poradit na kvaliteti kontraobavještajnih aktivnosti tamo na klupici!

E sad – lozinka. Šta bi mogla bit lozinka za seks sa Sašom?

„Seks sa Sašom!“ veli Filka ko iz topa.

„Ne...“ veli Ana.

„Onaj... seks s Sašom?“

„Ne.“

„Da nije... čevap?“

Vidi se na Aninu licu da je već iziritirana i da se nešto unutar njene kabanice zbiva. Možda vadi neku nožinu pa će Filku probost...

„Nije čevap“, veli ona. „Malostem sumljivi, moram vam reć. Neb rekla da ste tu slučajno. Mislim da njuškate za nekog, a? Recimo, mog Jankomira?“

„Ma kako te njuškanje spopalo, Ana, bogarati, pa znaš me! Išle smo godnama skupa u nadnice! Ja se isto došla seksat, malo me zasvrblo, a onaj moj prdež ukući omlojavio i duže triba da mu se digne neg Isusu da uskrsne. Došla sam se i ja malo...“

ono...“ I tu Filka učini nekoliko sugestivnih pokreta svojom pozamašnom zdjelicom, onako kako joj nepojedena sjećanja rekoše da se to nekada radilo.

„Baba Filko, al vi imadete, kolko... sedamdest godina! I više!“

„A gleđi, i stari dimljak triba ponekad pročistit. A... onaj... men je ovo prvi put da idem kod Saše, pa neznam... onaj, proceduru. Đe se dobije ta lozinka?“

Ana i dalje ne djeluje pretjerano uvjereni, ali zna ona da kad te obuzme seksualno ludilo, onda ti pamet i nije najjači igrač u timu. Pa, dok kiša pljušti, a u daljinu nebo prdi, ona se napokon nasmiješi.

„E, znala sam ja odma čim sam vas vidla kako buljite kroz pendžer da vam se primililo! Dobro sad. Zapantite ovo. O ovom ne smite nikom ništ reć, jel jasno? Pa ni svojim prijateljcama na klupi.“ Tu Ana erektilira prst iz kabanice. „Pogotovo ne njima!“

Dok ona zbori, iz kuće se čuju riječi zahvale iz ženskoga grla, smještanje i neko muško mrmljanje.

„Onda drugo“, nastavlja Ana, „nemojte ništ govorit ukući. Saša je jako stidljiv. Ovaka je procedura: vi uniđete, skinete se, on uniđe. Kad bude gotovo, obučete se i van. I onda čekate dok se Saša opet ne vrati.“

„Okle? Mislim, ko je on uopće? Nisam nikad čula zanjeg.“

„On živi neđe u Arabiji. Al dođe jednoč godišnje jel je ovo kuća od njegovih pradjedova, šta ti ja znam.“

„Ovo je kuća od Grganovića“, veli Filka šerločki. „To je pomrlo dok sam ja još bila dite. A njijova dica su odselila po bilom svitu. Otad tu niko ne živi.“

„E, Saša jim je neki praunuk il pranećak il tak nešt. On dođe, opsluži sve nas

koji očmo i ne bira ni muško ni žensko i onda oped ode. I tak sva...“ Usred riječi ju prekide otvaranje vrata te iz kuće izlazi žena koju Filka nije prepoznala jer na glavi ima šubar. Bez ijedne riječi, žena brzim koracima odgaca u mrak i nestade.

„To je to. Sad ste vi“, smješka se Ana Liza. „Joj, šta bi dala da je i men ovo prvi put sa Sašom... E, da. Lozinka je: dublje, Saša, diko naša.“

* * *

Dotle, tri babe na klupici sjede, a pod njima leš. Kiša pljušti, svu im odjeću smočila, ali babe kao da to ni ne primjećuju. I još bolje, kao da ih je to samo uspavalo. Svima trima glave vise, klimataju se i malo-malo neka od njih podigne svoju u pokušaju buđenja. Pa onda opet pada sve niže. Neko bi reko – vidi jih, utoplile se uz šporet i kunjaju. Ali, kakav je to kunjež kad ti kisela kiša pljušti u lice i mokra ti se odjeća poljepila po tijelu? Kako to može bit ugodno? Nemoguće da ih uspavljuje zvuk kiše.

Da nije tu nešt drugo posrijedi? Ili barem poutorku...

Ma, kog boli bradavica! Ajmo mi brzo do Filomene koja je upravo ušla u Sašinu kuću.

* * *

Grganovići su bili bogatija familija što se i vidi po masivnom namještaju u kući. Sve su to ormari i stolovi od rastovine, sve veliko i glomazno i prekriveno sa sto kila prašine i izgrizeno od mišova i pljesnivo. Filka oprezno ulazi, raširila ruke da neb zapela za nešto i srušila. Isprrva ne vidi domaćina, pa proguta slinu i veli:

„Dobarvečer.“

... *nemojte ništ govorit ukući...* rekla joj je Ana Liza. Je, kak da ne! Ako želi otkrit

zašto je ona žena mrtva, a Saša je *tako* mio i drag čovjek, biće tu puno govorenja.

„Ja sam došla... onaj...“ Malo joj je neugodno reći pred čovjekom kojeg još nije ni vidila.

„*Apklusti*“, oglasi se tih i nježan glas, ko u onoga šta je pjevo o musavoj Dijani. Filka se okrene i ugleda čovjeka ne starijeg od Ane Lize, nimalo nalik na Arabijanca. Stoji tamo u mraku uz kredenc pun čaša napunjениh paučinom, malo osvjetljen nekim odsjajem od prozora. I gol. Il se barem Filka tome nada, jer mu se donji dio tjela ne vidi najbolje od mraka.

„Jab te tribala nešt pitat“, tiho će Filka da ju se ne čuje vani, pokušavajući prodrijet pogledom u njegovo sjenovito preponaško područje.

„Svuciti odjeća i legniti na stol. Munje sve bliže.“

Sad, nije da je Filki mrsko što mladić od nje išće blud. Zapravo, u grudima joj ustreptalo ko rijetko kad. A mali izgleda i jedva govori rvacki, pab se moglo reći da bi bludničila sa strancem... uf! Al, kad je tu ta znatiželja... a i to glupo ubijanje koje on prakticira.

„Jel te mog barem potljam pitat?“

„*Nē*“, veli nježni mladić. „Poslige druge.“

„Poslige druge ševe? Biće dvaput?“ ponadala se Filka.

„*Nē*. Druge... druge ljudi poslige ti.“

Razmišlja Filka i premišlja se. Moglab reć drúgama da nije našla Sašu. Al, šta ako neka od njih sretne Anu, pa jim ova kaže da je vidla Filku kod njega? Napravit će samo još veće sranje.

„E, prase ti nabijem!“ opsuje Filka pod glas, ljuta i na cure s klupice i na Anu i na onaj leš što je našo baš pred njima oteć papke

i ona ovu tu mimozu s kojom je, izgleda, blud za nju otpisan. Dovuće se do mladića (tri glave višeg od nje) i drhtavim pokretom svuče maramu s glave. Crno nebo tad presječe blještava modra munja i eto ti ratnice u kožnjaku s otrovnom mrežom u ruci, u rakoračnom stavu! Mladić šokirano uzdahnu, od šoka izgubi ravnotežu, a ratnica ga vještom kombinacijom ručnih pokreta (kakve se ne bi postidio ni Steven Seagal 1992. godine) svali na pod, podigavši prašinu pol metera uzrak.

„Okej, bajice, ak moram birat izmed ševe i informacija, uvik ču uzet informacije!“ Glas joj se iz babljeg preobrazio u nešto divlje i nesputano i prijeteće i hrapavo i guturalno i još nekoliko pridjeva. Plus – tiho. „Ko si ti i šta radiš ovdi?“

Mladić zvan Saša stao cmizdrit i kmečat i nepokušava se ni podić ili obranit.

„O-Ovo m-moja kuća...“

„Ne pitam te to! Zašt dolaziš tud svake pristupne i kakes to priče da se jebavaš sa svima u selu?“

„Ja vodim ljubav tko hoće, *nekas cits...* mislim, ništa drugo. Ništa drugo! Nisam kriv!“

„Za šta?“

„Za... ne znaaaaati...“ I tu se Saša raskmeči ko kišni kvartal.

„Jel istina das Arabijac i da dolaziš tud vršt teror... onaj... terorizam? Odma mi rec da te mogu kamenovat!“

„*Es neesmu arābu...*“ šmrče Saša da se sve ori. A s balama ušmrkava i prašinu, žohare, staro lišće, pauke i ličinke od muha. „Pa, ja bijela koža, vidiš. Djed i baba iz selo, tata Hrvatska, mami Latvija. Ja raditi u B-Bagdad... Ali... ali, vrijeme nije, sad seks, *moramo...*“

„Ne sekšem se s terorizmom!“ sikće ratnica, pa koljenom pritišće Sašin ošit.

„Ne razum... mjeti...“ hropče sada Saša jer mu je sve teže disat. Bivša Filka se, međutim, ne da prevarit.

„Zatoš mi ti sve ispričat, *jasno?* Zašt ubijaš ljude? I kak? I ak more, malo razgovjetnije, da te bolje razumijem. Jebemu, ak ti je čaća odavle, vald te naučijo našeg jezika nešt.“

„Ja ne ubijam...“ stenje Saša, a lice mu se nabralo i žile mu iskaču po čelu.

„Sereš! Rekla nam je tvoja žrtva posljednjom snagom prije neg je odapela. Sočim si ju spržijo?“

Saša civili ko štene kad mu nagaziš na šapu, a ratnica vidi neko komešanje na pendžeru. Pogleda, a kad tamo Ana Liza Tvrđa priljepila njušku i sve hoće vidjet šta se događa u kući. Mora da ju popiće svrbi ko šugavca glava, pa ga je nestrljiva počešat. Al, eto, srećom za Filku, nema struje, pa se ne vidi ništa u kući. Filka to znade jer Anine oči vrludaju po prostoru, al se ne usredotočuju na mjesto gdje se odvija drama. A to što čuje jauke i uzvike i stenjanja – eh, kodaj to drugčije od inače tud!

Zato Filka još jače utisne koljeno u Sašin trbuhan, a mrežom ga okruni i pritišće mu glavu na pod. „Slušam! I ja ti nisam baš strljipe... krpelj... strpljiva! Jednoč sam ubla lopova jel mi je dodijalo čekat dok mi on obije vrata od kuće, pa uniđe tak da ga onda mog privest miliciji! Ajde, divani!“

Kako je njezina mreža otrovna, koža se Sašina na čelu počela topit, al on je tolko uplašen da to još nije primjetio.

„*Es...*“ hropče Saša, pa Filka malo olabavi s koljenovanjem. Saša željno udahne, barem pola kile zraka, pa kad su mu se pluća opet privikla na kisik, veli: „Ja imam... moć...“

„Da ševiš cjelu noć. To znamem. Zašsi ubijo... onu tamo?“

„Ti ne razumjeti! Es... Ja ne mogu pomoći! Ja arheolog... ja kopavam kod stari Ctesiphon u Irak i tamo pronašli smo... o joj, osjećam sve više njih, brzo, ātri... pronašli smo puno, kako reći kruzēs... boce... ne... da, čupovi! Jako puno čupovi, toliko da u kamion utovar bacamo ih neoprezno. I onda... onda spala oluja, iznenada, nitko se nije snači... i ja sam glup, ja sam nastavim utovariti, a svi govorili *nav to darīt*. Mislim, nemoj to radim, to govorili. Govorili da nebo upozorenje nemoj čupove, pazi s oni, ali ja sam uzbuden, ja ne mogu... ja mislim, oni su mānticīgs. Ti znam što mānticība? Ne znam? To... kako hrvatski... loše vjerovanje... ne, prazno vjerovanje. Da, to. Nema nebo upozorenje, to suludo, ja mislim. I onda... i onda me pogodilo munja, dok sam čupovi u rukama... a čupovi punjeni neka kiselina i kiselina politi po mene, sve *apjukums* poslije... ovaj, konfuzija poslije. Munje nastavile udarati meni, čupovi se tope po meni, tekućina meni škropi, sve nekako ući *u meni*... I preživio to ja, ne znam kako i onda sam... drukčiji. Oluje prate meni kamo idem, munje lijepe za meni. Ja *elektriskā* čovjek, baterija. U Ctesiphon mi pronaći, to kasnije saznati ja, mnogo sto bagdadski baterije. Jesi čuti za to? *Nē?* Bagdadski baterija. To je prastari baterija, potječe između 220 i 640 godina, jako to davno, puno prije *elektrība*. Sad ja jedan od baterija. Samo ja, ne kako obično baterija prazni sebe. Ne, ja sebe punim uvijek. Konstanta. *Pastāvīgi*. I moram izbacim iz sebi, *jo* ako ne isprazniti, bliže meni dolazi oluje, bliže meni dolazi kisela kiša i munja. Onda *elle*. To pakao. Ali, ne za ja – uvijek za drugi. Meni munje ne moći ubijanje. Ispočetka neznao sam snalaziti i

neki... ljudi poginulo. Ali, nisam ja ubiti, ubiti njih je nebo! Onda ja pronašao način za prazniti mene. Ti zna koji, tako?“

„Jebo me svako ak ja kužim šta ti divaniš, sinko.“

„Tako je: seks“, veli Saša s olakšanjem, jer su napokon na istoj valnoj dužini. „Seks prazni ja, ljudi koji vodim ljubav ima vrh... puno dobri *orgasmu*. Svi tako dobro. A es... ja mora puno prazniti i to uvijek na drugi mjesto radim, da ne sumnja. Jedan u godina doći i ovdje, u selo. To... to sve priča.“

Valjda je pomislio: *eto, ispričah štoriju, jamačno ču bivati puštenim upravo, oh!*, pa kreće ustajat, ali zalud. Ratnica ga žestokim *khao tat* udarcem samo još jače utjera u pod.

„Kućeš, pizdo? Tis tu men sad napričo svaštaru i skužla sam jedino da se prcaš da neb ubijo ljude sotim gromovima, jel tako?“

Saša – potpuno modar u licu – samo uspije ispuhnut potvrdu.

„A štaj onda kojeg vraga ona mrtva tam žena...“

U tom trenutku začu se kucanje na vratima. Isprrva oprezno, pa malo jače. A onda i glas. Anin glas: „Ja se ispričavam, al suncemužarko, kolko vami triba? Dobću upalu pluća dok vi... Evo, stiže još neko... o, faljenisus velečasni Vjeroljube, kud vi po ovoj kiši... došli pričestit Sašu? U ovo doba? Pa je, božji poso nikad ne miruje, al mislim...“

I razgovor Anin i uzmucalog svećenika se nastavi podalje od vrata. Filka sada potpuno izgubila strpljenje. Približi svoju titansku masku sve do Sašina nosa i prosikće glasom od kojeg bi i Nečastivi uneredio gaće: „Odma dasmi reko istinu il ču te sasić ovom mrižom tolko sitno daš se moć seksat samo smravima!“

„J-ja...“ stade mucati Saša kad mu je Filka dopustila nekoliko udaha. „Ona bila... drugačije. Ne obično ljudi. Ona... *ragana*.“

„Dragana? Koja Dragana? Mala od Pintarića unuka šta rakiju...“

„*Nē!* *Ragana!* To hrvatski... vještica, mislim.“

„Vještica? Jel to višćica? Sad još i višćice imademo u selu? Koda nije dost to tvoje s gromovima!“

„Ja s-samo govori što ona govori kad seks imati“, zacvili Saša. „Ako laže ona, laže es. Govori popiti moja *dzīves enerģija*... životova energija. Govori tako se ona jača, priprema *rituāls*. Mislila da ja slabo, ne braniti ja više mogu... tako drugim ljudi ona popila *enerģija*. Ali, ne zna ona moja moć. Poslam munja na ona...“

„Moreš upravlјat smunjama? Zašt onda nis probo ubt mene?“

„Ja *neesmu* ubojica! Ne mogu ako hoću. Es ne dozvati munje. Es medij. Mora spojiti s ljudi da upravim munju po ljudi. Spojiti tjelesno...“

„I štab ja sad tribala? Zaboravt das ubijo ženu, pa makar bila i višćica?“

„Kako znaš“, upita tada Saša, „da mrtva? Munja pogodi obično ljudi, on odmah smrt. Ona pobegla. Ako *ragana*, možda dovoljno *dzīves enerģija* jaka ima... i moja munja ne ubije ona.“

Filka ga gleda, ne zbraja dva i dva.

„Možda oslabila samo munja ona... sad trebi odmah novo *dzīves enerģija* da jačina vraća njoj...“ nacrta joj Saša. Filka ga gleda, ne zbraja bome ni jedan i jedan.

„Biti bolji izvor *dzīves enerģija* od četiri baba bez pomoć na klupa što sjediti sama vani... na kiša, u mrak?“

Filka ga gleda. Da se nula i nula mogu zbrojiti, Filka ih nebi zbrajala.

„Možda *ragana* sad, baš *sad* isisavati život prijateljice ti, one to nisu svijest! *Panem zirgu dirsā, stulba kuce!*“

Minus jedan više minus jedan jednak...

„U, jebemu konja obrizanog!“ brekne ratnica, pa munjevito (a kako drukčije u ovoj priči, pitam ja tebe) skače na noge. I samo što mrežom nije Saši odsjekla glavu, kadli se sjeti da vani stoji Ana Liza, a možda još i velečasni. Ako ubije Sašu, oni će znat daj to ona učinila. Stoga tiho opsuje još poneku osunećenu domaću životinju, pa se naginje nad Sašu:

„Da nis nikom pisnijo o ovom, jel jasno! Ak saznam da jesi, nema te munje kojaće spast od mene. I sam da znadeš, ja isto imadem posla s munjama!“

Bez dodatnog objašnjenja, ratnica u kožnjaku sune kroz sobu, pa iskoči kroz zatvoren prozor i jurne u tamu. A vani stoje Ana Liza i velečasni Vjeroljub, obasuti kiselom kišom i ljutom grmljavinom. Ana Liza veli: „Ma vidi ti Filke. Čim je dobla po auspufu, odma skače konda ima pedezgodina manje.“

„Eto, sretnica“, veli velečasni. „Tojest, hoću reći, bludnica! Bez odlaganja idem odmah, iz ovih stopa, pričestjeti Sašu! Osjećam kako mi je hostija od ove kiše počela gubjeti na čvrstoći. Ti ćeš se još malo strpjeti vani dok božji poslanik obavi svoje poslanje, hoćeš li? I, što smo ono rekli za naš susret večeras?“

„Koji susret?“ pita Ana hineći zbumjenost, a velečasni se zadovoljno smješka.

„Tako je. O, evo... upravo mi Svevišnji javlja da ove godine ne trebaš plaćati lukno.“

Sjećaš se kako smo ostavli tri naše babe na klupici u nekom letargičnom stanju, polukunjuće, konda ih kiša uspavljuje? E pa, dotrčala Filka do njih i zakocenla se kad ih je ugledala i to toliko da je ljosnila na mokro tlo. Dobro, pala je i zbog blata, ali ono što je ugledala...

Isprva je Filka pomislila – zapravo, ponadala se – da baba tamo više nema, da su otišle kućama. Da je ona masa koja se u mraku nad klupicu nadvija neko priviđenje izazvano događajima ove čudne kišne večeri. Priviđenje i to je sve. Al, onda Filka ugleda Draženkin štap i crnu rubinu Julinu i nešto malo krunice Ankine... a sve to ko u nekoj crnoj majonezi, ispremješano, valja se polako kroz tu melasu. A najgore od svega, čitavu tu majonezu upija onaj leš na tlu – koji je i dalje leš i ne miče se, samo ta bablja majoneza kapa po truplu, a truplo ju gladno srće.

Ajme, onaj Saša je bijo u pravu!

Filka urlik ratnički iz grla regurgitira, pa u preletu s mrežom nad glavom, baci se na truplo. Čim je doskočila na njega, umah ju omami neki miris tamjanoliki i dođe joj da vrati maramu natrag na glavu, sjedne na klupicu i odrijema malo. Nema veze što kiša pada, malo da je sjest i odmorit, e, *toga* da je!

I već Filka mrežu s trupla miče i da će maramu stavit, al ju srce njen ludo uzbudi. *Kućeš, vrag te odnijo!*, viće joj u glavi. *Kako spavanje te spopalo? Bori se, bori protim te višćice dok nije itebe začarala!*

Ma, boriću se sutra, odgovara Filka svojoj glavi. Sam da malo oko ubijem. Baš mi se prisavalo...

Ubijaj to čudovište, a ne oko, glupačo! neda se njeni srce. *Vidiš da ti druge jide!*

Ma, sam pet minuta...

Ne! Jel oćeš da klupa prazna ostane? Il još gore, da neko drugi sutra sjedi na njoj?
Jel to oćeš?

Nedo Bog! Umrla bi od jada!

E, onda spašavaj druge i spašavaj sebe, a najviše – spašavaj klupicu!

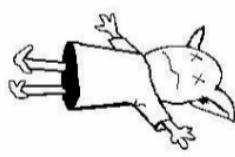
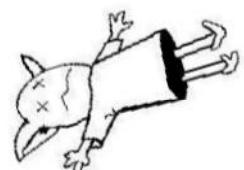
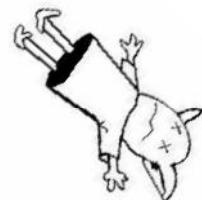
I Filka se tu odma razbistri, pa još ljuća i još bješnja nego ikad prije večeras, oplete mrežom po truplu, pa opet, pa još jednoč. Sikće mrtvo tijelo na nju, a crna majoneza stala drhtat. Iz trupla novi majonezni pipci pokušavaju se u Filku utaknut, ali ratnica se ne da, pa siječe mrežom uzduž i poprijeko. Na kraju truplo grozničavo cikne, a onda iznutra eksplodira prema van. I što je najstrašnije – iznutra tijelo bijaše potpuno prazno, šuplje, bez organa ili ičeg drugog.

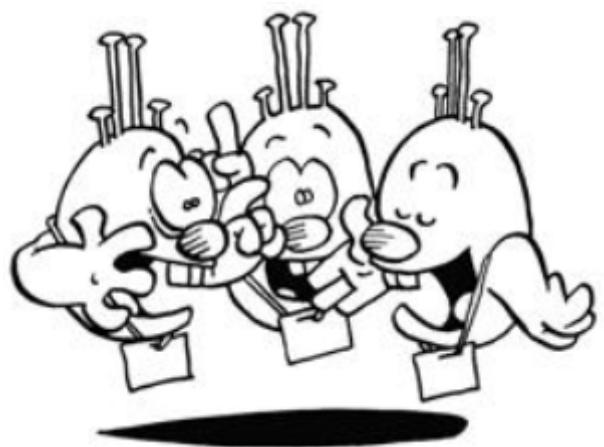
Čim se tijelo smrvilo u nepovrat, zamarami se Filka, pa će svojim priateljicama u pomoć. A one, sve jedna ljigavija od druge, konda se bude iz zimskog sna, zijevaju, pa se osvrću i zbumjeno pogledavaju oko sebe.

„E“, veli Anka, istežući se, „da mij još samo pol sata spavanja... O, Filka, vratla se ti. Jesil išta korisno napravila u vezi Saše?“

„Korisno?!“ guta Filka snebivanje i zgražanje. „Ja sam vam uprav spasla život! Svim trima!“

A Anka odmahuje rukom: „Jesi kurac!“

Moraš skupit sve!

TRANSFERZALA

Transverzala, ustaljeni naziv za planinarsku obilaznicu koju čine planinarska odredišta povezana u smislenu cjelinu. Vidi TranSFerzala.

TranSFerzala, obilaznica hrvatskog SF fandoma koju čine hrvatska SF odredišta, takozvane SF konvencije, povezane u vrlo smislenu cjelinu.

Osim par različitih slova, ove dvije staze imaju mnogo toga zajedničkog. I na jednoj i na drugoj sakupljate žigove, i na jednoj i na drugoj se dobro zabavljate, a na kraju kad ih obidete, ostaju vam čast i slava obilježena značkicom...

Shvatili ste. TranSFerzala je inspirirana planinarskim obilaznicama i, najkraće rečeno, TranSFerzala nagrađuje najaktivnije fanove, posjetitelje hrvatskih SF konvencija.

Svaka osoba koja se učlani dobit će iskaznicu na kojoj će skupljati pečate za svaku posjećenu konvenciju (ili drugi fandomski događaj). Skupljanje pečata traje jednu fandomsku godinu, odnosno počinje s Istrakonom i završava s Rikonom.

Posjetitelji bilo koje konvencije bit će u mogućnosti za 10 kuna kupiti iskaznicu za trenutnu godinu. Cilj je sakupiti što je više

moguće pečata sa žanrovskega događaja u toj godini.

Što se time dobiva?

Svatko tko ispunilje niže opisane uvjete na kraju godine dobit će poklon paket. Sadržaj paketa ovisi o tome koliko se ljudi učlani (i prema tome koliko novca ćemo sakupiti), no naš plan je da svatko dobije barem majicu i bedž.

Ali to nije sve! Svi koji ispunile zadane uvjete ulaze u izvlačenje za glavnu nagradu,

besplatan ulaz na sva žanrovska događanja u sljedećoj godini!

Bit će izvučena tri dobitnika ove veoma atraktivne nagrade.

Da bi ispunili uvjete za osvajanje nagrada trebate posjetiti četiri najstarije hrvatske konvencije: *Istrakon*, *SFerakon*, *Liburnicon* i *Rikon*. Ako netko nije u mogućnosti posjetiti sve četiri konvencije, jedan (i samo jedan!) nedolazak moguće je

nadoknaditi dolaskom na barem dva "bonus" događaja, a ove godine to su:

- *Marsonikon* u Slavonskom Brodu
- *Festival fantastične književnosti* u Pazinu
- *Pandakon* u Zagrebu
- *SF Week* u Zadru

Da biste osvojili poklon paket i konkurirali za glavnu nagradu, trebate dakle otići na četiri glavne konvencije ili na tri glavne konvencije i barem dva druga događaja.

Za glavnu nagradu se nemaju pravo natjecati glavni organizatori četiri spomenute konvencije. Međutim, još uvijek mogu osvojiti poklon paket, ako ispunile uvjete.

Iskaznica ima cijenu od skromnih 10 kuna da bi TranSFerzala mogla pripremiti kartice i nagradni fond. Sav novac bit će upotrijebljen isključivo u ovu svrhu, a ako ostane "viška", iskoristit će se za izradu kartica i nagrada za sljedeću godinu.

Ako ste upravio shvatili da ovo čitate NAKON Istrakona, ne brinite se. Karticu ćete moći nabaviti i na SFerakonu.

Ako, pak , propustite Rikon, ispunjenu iskaznicu možete poslati poštom ili po nekoj osobi koja dolazi na konvenciju. Majica će vam biti poslana na kućnu adresu, a vaša iskaznica će biti u završnom izvlačenju i obavijestit ćemo vas ako osvojite glavnu nagradu.

TranSFerzala će imati štand na svakoj konvenciji i barem jednog delegata na svim drugim događajima. Kontakt osobe za svaki događaj će biti unaprijed najavljen, stoga... pripremite gojzerice, i krenite put konvencija!

<http://bit.ly/transferzala>

